

*Epistola Clariss. Viri Dni . Gulielmi Cole Med.
Doct. ad Honoratissimum Dum. Dum. Rob. Boyl
Armigerum, de Falsa Graviditate.*

Ignoscat mihi Humanitas vestra, *Honoratissime Vir*, quod ignotus graviora, quibus in rem literariam (præsertim Medicam,) invigilas, negotia interpellare aufferim. Eximius ille candor, quo cunctos, eos maxime quibus naturæ studium cordi est, prosequeris, hanc mihi fiduciam, ut ad te literas consignarem suggerit, nec de venia obtinenda dubitare finit, quandoquidem è Naturæ (cui Te ab intimis secretis nulli non suspiciunt & gratulantur,) penu, quod afferunt, depromptum invenies, Historiam sc. satis, opinor, raram; quam (nisi ejusdem fama ad aures vestras jamdudum pervenerit,) paucis hisce accipere digneris. Rei plurimos mihi testes tota habet vicinia.

Matrona quædam, mente omnino constans, pia, fide dignissima, & circa prægnantes & puerperas olim verfatissima, septuagesimum nonum annum nunc agens, se fætum utero gestare jam diu credidit, creditque adhuc, imo quod magis mirabere (forfan & risu excipies,) per totos septem elapsos annos gestasse. Dum illac negotiorum causa quadriennio abhinc iter facerem, & à quibusdam, ipsa non minus credulis, rei famam acceperam, novitate permotus ad hoc miraculum nulla mora contendendi, ut tam insolita scena oculos pascere. Inveni ventre multum tumentem, non autem, qualis esse solet hydropicorum tumor apparuit, sed sursum, more gravidarum, eminebat. Et dum plura sciscitarer, nec illam (ut nec ejus maritum, qui decennio minor uxore fuit,) de ingravidatione amplius dubitantem comperissem, petii ut tantæ fiduciæ causam exponeret.

Illa haud gravate respondit, se olim decem liberos enixam

nixam, nec ab eo tempore per 28 annorum spatium mensum fluxum passam, in eum tandem satis copiosum incidisse, ex quo brevi post omnia conceptus signa apparuerunt; inde nauseam, & vomitiones subinde recurrentes, necnon & inordinatam quorundam præ cæteris ciborum appetentiam, ut prægnantium mos est, invasisse, & per plures menses perstitisse, ventre paulatim intumescente; postea solito tempore primos fætus motus se percepisse, & exinde, tumore indies aucto, motus etiam tanquam ejusdem locum sæpe variantis, nunc ab una nunc ab altera ventris parte, qui & tractu temporis invalescebant, sensit; tandem (appellente usitato partus tempore,) ipsos parturientis labores subiisse, ut obstetricem accersere necesse habuerit. Sed non adfuit *Lucina*: attamen licet dolores illi evanuerint, haud detumuit venter; quin sæpius præ dolorum recursum obstetrix (quæ & ipsa, prout à nonnullis accepi, in eandem cum domina sua sententiam propenderat,) rursus accita est. Ab eo tempore motum illum, sed vegetiorem se persensisse asseruit, adeo ut vestes frequenter attolli ab adstantibus conspectæ fuerint, tumore, licet aliquantulum, haud tamen impense aucto. Mammæ, quas & vidi & attrectavi, minime, prout vetulis solenne est, flaccidæ, sed amplæ & distentæ (at non supra modum,) glandisque, more prægnantium, distinctæ. Mihi quinetiam sponte affirmavit, obstetricem sibi asseruisse orificium uteri internum æque tenerum & molle fuisse, ac in quavis fæmina mox paritura. Cum porro percontarer utrum inter decumbendum, cum à latere ad latus se reclinaret, pondus ab uno in alterum devolvi perciperet prorsus negavit, meque de mola nil suspicari iussit, cum illam peritius dignosceret, quam ut hac in parte decipi posset.

Cis paucos dies illam revisi, eademque, ut retuli, de novo narrantem audiavi, mammaeque in eodem statu comperi, ventrem vero aliquanto magis intumuisse, de cuius tensione plurimum conquesta est. Motus autem ma-

gis, quam ante hac, vegetos se tum percipere dixit; atque ego, manu supra vestes admota, bis, dum pauculam illic moram facerem, ejusmodi motum nunc ex una nunc altera ventris parte sensi, qualem in vere prægnantibus observasse memini. Toto hoc gestationis (si ad ipsius mentem loqui liceat,) tempore nullum, saltem alicujus momenti, sanitatis dispendium passam se profitetur, nullis symptomatis laborasse, nisi quæ gravidis sunt familiaria, & quæ etiam, dum puerpera fuit, perpeti solebat. Cibos satis recte appetit, optimeque digerit: minime sitiquolosa est, prout hydropicis usus est, urinamque ad liquidorum assumptorum mensuram proportionatam reddit, ad morem autem gravidarum solito frequentius. Ædes hortumque satis valenter obambulat, nec baculi fulcimento indiget. Moderate dormit, sed petulca ventris sarcina matri suæ vix ultra diluculum quietem indulget, verum calcitratu cogit è lecto surgere; quo facto, & cibis assumptis, illa se iterum, somno parat, saltem mitius sævit. Quoad habitum corporis carnosæ est, vultusque nil morbidæ (me iudice,) intus latentis præ se fert. Nullum tibiæ pedumve toto decursu unquam passa est tumorem, nec vulgatum ullum hydropis cujuscunque, sive universalis, sive ipsius uteri, indicium, præter solum, quem dixi, abdominis tumorem colligere potui. Nec tamen fætum utero includi quisquam, nisi qui famæ suæ prodigus est, asseruerit; cum & ætas, & temporis à prima affectus invasione decursi longitudo (quorum neutrum cuiquam accidisse, præterquam quod *Saræ* pro miraculo obtigisse *Sacra Pagina* testatur, ulla, quod sciam, historia fide digna propalavit,) in tam absonam sententiam insurgant. Quicquid id est, *Illustrissime Heros*, haud fortassis abs re fore judicabit eximius ille vester arcani quantulicunque investigandi ardor, ut examen subeant tam inusitata phænomena, quod à limato iudicio, quale tuum vere est, imprimis sperandum esset. Iter *Londinum* (marito nuper vita functo,) propediem meditatur, quod

K k superest

supereſt vitæ apud filiam conſectura; ubi (cum appulerit,) ab ipſius ore, ſi locata opera dignum cenſueris, certior fi-
as; nec enim in tam frequenti, novitatis avida, urbe diu
latere poteſt. Interim boni conſulas, obteſtor, quod in
obſervantiæ reſſeram offert,

Jan.

28, 1671²:

Honoratiſſime Domine,

Favoris veſtri Cupientiſſimus,

GULIELMUS COLE.

*Speraveram fore, ut ſi me ſuperſtite è vivis excederet
Spectabilis Domina, notitiam aliquam ex diſſectione, vel
propria inſpectione, vel aliorum communicatione, adipiſce-
rer, unde tam inſolita, maxime in proveſta adeo ætate, pro-
fluereſt accidentia. Verum didici tandem D^{am}, poſtquam
per duos vel tres annos Londiniſatis ſanam (cum eodem ta-
men tumore & motibus, licet non uſque adeo vegetis ac cum
ipſe inviſeram, literaſque iſtas exaraveram,) duxiſſet vi-
tam, fato ceſſiſſe; cumque inſtarent Celeb. aliquot Medici
ut cadaveris diſſecandi copia illis fieret, viri cuiuſdam ni-
mis pii ſuaſu id iis haud conſeſſum eſſe.*

G. C.